

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

5. An extra sacrificium possit se ipsum Sacerdos communicare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

pari modo, ut publice constet penitentia, sive confesso, pro ratione status peccati, ita ut bona ipsius dispositio manifesta sit. Ita idem *ibid.* Ratio utriusque dicti est, quia sic Sacramentum digne coram Deo, & hominibus traditur. Dixi, constet: nam si dubitetur de penitentia, non sufficit: quia possidet certitudo peccati: cum contra, si dubites de peccato; potes, ac debes illum communicare: quia possidet bona fama penitentis, atque adeo petens praesumitur bonus, ut supra innui n. 7. 24. At si peccator, quantumvis publicus, (qualis est v.g. meretrix publica) in mortis articulo sit constitutus; satis erit, ex eodem *ibid.* si pro temporis opportunitate, & angustia, vel rite confiteatur, vel si hoc nequeat, signa contritionis exhibeat, iuxta ea quae diximus cap. 5. §. 8. num. 16. & ad evitandum scandalum publicetur, quantum fieri potest, dicta confessio: de cuius publici peccatoris confessione vide quae dixi in *Methodo Confessionis* lib. 1. cap. 3. §. 5. Ratio est, quia tunc, propter particulam, urgentemque necessitatem non est maior diligentia extorquenda, quam illa quae commodè exhiberi potest, & ex alia parte de quolibet Fidei praesumptione, eo in articulo facere pro sua salute quantum potest. Addunt aliqui ad meretricem graviter deum peccatorem in lupanari, seu loco publico peccati, etiam si confessio tunc fuerit, non esse deferendam Sacram Eucharistiam: esse, si in domo privata iaceat, propter reverentiam Sacramenti. Ita Ioan. Bapt. Novatus in *decis. moral.* lib. 2. cap. 2. quest. 13. Puto tamen, ubi haec loca publicae sunt esse servandam consuetudinem eius Ecclesiae quae potuit declarare, quid melius expediret, fante ad terrorem aliarum. Nam ceterum Christi Dominus ad peccatores, praesertim contritos, libenter dicitur.

§. IV. An laicus, vel inferior Diacono ministrare unquam possit Eucharistiam

25. Debet aliqui cum Delugo de *Euch. disput.* 18. sect. 1. nonquam, ne ex commissione quidem Sacerdotis, nec urgente ulla mortis necessitate, hos posse, vel ubi, vel aliis ministrare hoc Sacramentum. Ratio est fatis antiquissima, & constans consuetudo Ecclesiae in contrarium. Aliqui, in extrema necessitate, etiam aliis, & multo magis sibi concedunt, quando nullus esset Sacerdos, vel Diaconus, & infirmus sine Viatico, moretur, ita Suarez de *Euch. 7. disput. 7. 2. sect. 18. vltimo dicendum, & sect. 1. in fine.* Valent. tom. 4. *disput.* 6. quest. 1. q. p. 1. huius vero. Ratio est, quia non videtur id prohibitum, nec iure humano, nec divino: cum semper excepta intelligatur extrema necessitas.

26. Aliqui denique concedunt inferioribus Diacono, ne etiam laicis, ad se ipsos, instante morte, communicandos, non vero ad alios. Favet Layman, Suarez, alii, quae cit. à Delugo *dicta* sect. 1. qui item fatetur id esse probabile. Ratio est, quia sic interpretantur hi consuetudinem in contrarium. Prae dictae sententiae, etiam habent bonos auctores, nec spernendas rationes, sunt omnes, fatis propter auctoritatem extrinsecam, probabiles.

27. At, quot peccata committit, qui se ipsum in mortali communicat? Respondeo. Suarez de *Euchar. disput. 7. sect. 1. §. 1. sed queret aliquis*, docet in hoc peccato esse duas malitias alteram sacrilegae receptionis, alteram inhonestae administrationis illud certum dico (quod nobis satis est) ex his constari unicum peccatum adeoque fatis esse in confessione sic manifestare: *Communicavi me ipsum graviter indignè.* Sicuti qui celebrat in peccato mortali, satis se explicat, dicendo: *Celebravi indignè graviter.*

§. V. An extra sacrificium possit se ipsum Sacerdos communicare.

28. Licet probabiliter aliqui cum Filliuc. tom. 1. *tract. 4. cap. 9. num. 285.* negent, probabiliter

etiam & alij cum Suarez de *Euchar. disput. 7. 2. sect. 3.* concedunt, posse Sacerdotem, non solum in extrema mortis necessitate; sed etiam devotionis causa se ipsum, extra sacrificium, communicare, si non adsit alius Sacerdos, qui ipsum communicare possit. Ratio est quia cum non adsit, pro hoc Sacramento, praecipuum distinctionis personae eius, qui recipit, & eius qui dat Sacramentum, sufficiens, & rationalis causa iudicanda est; absente alio Sacerdote Sacerdotem refici velle sacra Eucharistia. An id possit Sacerdos facere non solum mane, sed etiam post meridiem, vide supra §. 1. n. 5.

29. Quid si adsit Diaconus? Debet à manibus Diaconi accipere docent aliqui cum Fagund. *praecept. Eccl.* 3. lib. 3. cap. 7. num. 7. sed & alij posse docent, suis manibus; Sic Suarez *disput. 7. 2. sect. 3.* vide Delugo de *Euch. disput.* 18. sect. 1. utriusque probabiliter. Ratio prioris sententiae est, quia nulla rationalis causa est sibi ministrandi. Ratio posterioris est, quia ex praesentia Diaconi, cui solum competit, ex commissione Sacerdotis, ministrare hoc Sacramentum, non impeditur ius Sacerdotis sibi ministrandi: nam potest uti iure suo, & non committere, & sic aderit carentia legitimi ministri. Id quod non potest dici, quando adest alius Sacerdos: hic enim de iure ordinario ministrat, atque adeo, praesente ipso, qui potest, ille prior Sacerdos, cum non careat legitimo ministro, non iudicabitur habere rationabilem causam non observandi consuetudinem accipiendi Communionem extra sacrificium, à manibus legitime porrigentis.

§. VI. An Sacerdos possit communicare ministrare partem sua Hostia.

30. Puto aliquando fieri convenientissime posse, Ita S. V. *Euch. num. 15.* Ioan. Sanchez in *select. disput.* 22. num. 21. Henriquez, Sylvest. Granadus cit. à Diana p. 5. *tract. res.* 14. Ratio optima ducenda est, cum Delugo de *Euchar. disput.* 20. sect. 1. num. 69. ex ipso Christi instituentis exemplo, qui fregit panem, & dedit. Cum igitur nihil in hoc Ecclesia expresse prohibuerit: si adsit causa rationalis, non efficitur à nobis damnetur. Non nego, si adsint aliae particulae consecratae, decentius particulam porrigi, cum ita ferat consuetudo: illud non, esse inconveniens, ex ipsa Christi primaria institutione docto.

Neque obstat consuetudo in contrarium: tum quia ego cum essem iunior, vidi Sacerdotes id facientes, sine umbra ut tunc mihi videbatur, scrupuli: tum quia, etiam si alicubi sit, non constat an habeat vim prohibitionis, cum non constet, an cuiusmodi consuetudo observetur, ut necessaria, & obligans (id quod ex Hurtad. de *Euch. disput.* 2. diff. 9. loquente de consuetudine consecrandi in Missa, constare debet ad hoc ut consuetudo habeat vim legis) an vero tantum ut quid decentius, seu, ut castigatius loquar, ut quid expeditius: fatemur enim quod per formulas minores, quae sint in promptu facilius expediantur fidelium laicorum communionem, quam per partem Hostiae Sacerdotis.

31. Obiicit. At in *Missali Romano de defectibus* Missae iubetur, quod si Sacerdos, post consecrationem Hostiam incidat in mortuum, debeat à alio Sacerdote finire Missa, & communicari infirmus Sacerdos, parte ipsius Hostiae consecratae, quamvis, sit alia formula consecrata, haec potius infirmo porrigenda sit: Haec *ibid.* Ecce requiritur summa necessitas: nam solum conceditur, infirmo Sacerdoti, deficientibus aliis formulis. Respondeo hanc Rubricam esse bene intelligendam nam tota intentio Ecclesiae, in hoc eventu est, ut infirmus Sacerdos participet de Sacrificio à se inchoato. Unde Gavantus in *Rubric. Missalis* p. 3. tit. 10. num. 3. litt. A, *ibid.* (Dividat Hostiam) sic habet. Ita convenit, quia partem habuit ille prior in consecratione. Ergo etiam in sumptione. Haec Gavantus. Et sane videtur statutum in c. *Reatum* 11. de *Consecrat. dist. 2. ibi.* Nam. quare erit illud Sacrificium, cui nec ipse Sacrificans particeps esse cognoscatur. Hoc

H 3 poli 63